

רק בהנהגת מעמד הפועלים והעניים יכולה המהפכה הערבית לנצח!

מעוניינות יותר בכריתת ברית עם האימפריאליסטים והציונים, על מנת לשמר את רווחי השיטה הקפיטליסטית, מאשר ברווחתם של ההמונים. האיגודים המקצועיים וקבוצות השמאל אשר מילאו תפקיד חשוב בהפלת בן עלי, עתה מותקפים על ידי ממשלת ה-נהדה.

* במצרים, המהפכה הפילה את הדיקטטור מובארכ, אולם הדיקטטורה הצבאית נותרה. מיליוני בני אדם שבחרו באחים המוסלמים קיוו כי ממשלת האחים המוסלמים תמלא את ציפיותיהם. אולם האחים המוסלמים מוכנים לפעול במסווה של דמוקרטים לצד הצבא. תמורת חלק מהשלטון הם מוכנים להגן על הצבא ולשמור על השלום עם ישראל. מנגד, צעירים, המבקשים להשיג דמוקרטיה, ואיגודים מקצועיים מותקפים על ידי השלטון.

* בלב, ההתקוממות כנגד קדאפי הוטתה מדרך המהפכה והשחרור מהדיכוי כבר בתחילת ההתקוממות, כאשר כוחות פרו-אימפריאליסטים אסלאמיסטיים המגוננים על הקפיטליזם מגרשים מלב את הפועלים מהגרי העבודה. בעוד כוחות קדאפי מדכאים דיכוי אכזרי את בני העם הלווי, התנועה המהפכנית נחטפה על ידי כוחות תומכי נאט"ו, אשר הפציצו את המדינה, בעוד הנסיכויות של המפרץ תומכות במיליציות פונדמנטליסטיות הזרות טרור בלב, במיוחד כנגד השחורים.

* בסוריה, הדיקטטורה של אסד טוענת כי היא אנטי אימפריאליסטית. במציאות, בשאר ממשיך את הפוליטיקה של אביו, אשר עשה את העבודה המלוכלכת עבור האימפריאליסטים בשנות השבעים והשמונים. אז הצבא הסורי פלש ללבנון ודיכא את ההתקוממות העממית תוך רצח של פעילים פלסטינים ואחרים בלבנון וגם בסוריה. אסד עמד בראש כוח שפעל כמתווך בין ההמונים לאימפריאליסטים. כך למשל הוא תמך בחזבאללה בלבנון שפעל לשמירה על לבנון מפני המתקפה הישראלית, אך באותו זמן הוא כפה שלום עם ישראל בגבולות ישראל-סוריה כאשר הוא מקבל את השליטה של ישראל על הגולן הכבוש. הוא גם תמך במלחמה האימפריאליסטית כנגד עיראק. אין זה כלל מפתיע כי פוליטיקאים ציונים חוששים מפני האפשרות שהוא יופל.

בשנה האחרונה, משטרו של אסד הגיב להתקוממות העממית השלוה שדרשה זכויות דמוקרטיות באלימות ברוטאלית כאשר הוא מבקש להטות את המאבק לפסים של מאבקים בין-כיתתיים. ההמונים חייבים להגן על עצמם מפני מעשי הטבח הקונטר-מהפכניים. כיום מהפכנים מוכנים להלחם לצדם של ההמונים כנגד המשטר המדכא, בכדי להגן על ההמונים. אולם באותו זמן אין סוציאליסטים מהפכנים יכולים להתעלם מהצורך לקדם את עצמאותו הארגונית של מעמד הפועלים והעניים, או להפסיק לבקר את התפקיד של כל הכוחות המגוננים על הקפיטליזם, אשר יכולים לבודד במאבק המהפכני בכל רגע. אנו מגוננים על הזכות של ההמונים להשיג נשק להגנה עצמית מכל מקור שהוא, אך באותו זמן, אנו מזהירים מפני הניסיון של הכוחות הבורגניים לקשור את קבלת הנשק בהכנת המאבק ההמוני לאימפריאליזם. במיוחד אנו מתנגדים לכל קריאה לכוחות האימפריאליסטים או משרתיהם הפועלים עבורם, להתערב צבאית כנגד אסד.

השנה אנו מציינים את יום האדמה - יום המחאה והזעם של בני העם הפלסטיני כנגד הדיכוי הציוני כאשר ברקע המהפכות בעולם הערבי. ההמונים הערבים תמיד שאבו השראה מהמאבק של העם הפלסטיני לשחרורו מהדיכוי הציוני. וכמובן, ההמונים הערבים החיים בצל האימפריאליזם ותחת המגף של הדיקטטורות, בעצמם מבקשים להשתחרר מהדיקטטורות והעוני. אנו בליגה הסוציאליסטית האינטרנציונליסטית מבססים את האסטרטגיה שלנו על אמונתנו כי במקום בה נכשלה הטקטיקה האליטיסטית של מלחמת גרילה ובוודאי אסטרטגיית שיתוף הפעולה של הרשות הפלסטינית עם ישראל, מאבק ההמונים יכול להפיל את הדיקטטורות שהציונים והאימפריאליסטים נשענים עליהן לשמירת הסדר האימפריאליסטי באזור. אנו טענו וממשיכים לטעון כי המאבק המהפכני בעולם הערבי יכול לאחד את ההמונים, להשליך את הדיכוי הציוני ולהקים חברה חופשית מדיכוי, שבה ישרור הצדק עבור כל החיים עלי אדמות באזור.

ההתקוממות שסחפו את האזור כולו בשנה שעברה הוכיחו כי ההמונים הערבים יש פוטנציאל מהפכני. אולם הם גם הוכיחו את אזהרתנו כי המאבק כנגד האימפריאליזם ולמען דמוקרטיה חופש ולחם לא יכול להצליח כל עוד הוא כבול בשלשות הקפיטליזם. אנו מאמינים כי הגורל של המאבק הפלסטיני ייקבע על ידי המידה בה יבינו ההמונים, המנוצלים והמדוכאים כאן ובכל מקום, כי עליהם לכבוש את השלטון בעצמם על מנת לבנות חברה סוציאליסטית, בה ישררו חופש ושפע לכלכלי לכולם. אנו משוכנעים כי לפלסטינים בתוך ומחוץ לקו הירוק תפקיד גדול במאבק זה.

הכוחות הבולמים את המהפכה הערבית

רדיפת הרווח של הקפיטליזם בדרך כלל דורשת כי ההמונים יהיו מנוצלים ומדוכאים, חיים בעוני לצד העושר של המנצלים. על מנת להמשיך ולהתקיים, המעמד השליט במדינות האימפריאליסטיות זקוק להמשך סופר הניצול של כוח העבודה הזול וחומר הגלם המצוי ב"עולם השלישי", אשר מדינות ערב נמנות עליו. בתנאים הקיימים אין הדמוקרטיה יכולה לצמוח ושחרור לאומי ממשי אינו יכול להתממש. זה מסביר מדוע המהפכות הערביות עד כה נכשלו בהשגת המטרות של לחם ודמוקרטיה.

במספר מקרים ההמונים פוגשים את הכוח הצבאי של הדיקטטורות המבצעות מעשי טבח על מנת לשמור על שלטונן. אולם במקרים אחרים הגורמים החוסמים את התפתחות המהפכה הם כוחות בורגניים השולטים על התנועה. במספר מקומות הם מתחלקים בשלטון עם כוחות הדיקטטורות הישנות ומכפיפים את ההמונים לאימפריאליסטים. במקומות אחרים הם פועלים כדי להטות את המהפכה תוך שיתוף פעולה גלוי עם האימפריאליסטים כאשר הם מרעילים את המאבק בגזענות ופילוגים דתיים. בכל מקום הכוחות הפרו אימפריאליסטים בין אם הם לאומנים או אסלאמיסטיים מסכימים כי תפקידם הוא לשמור על ההמונים שימשיכו לחיות בקרקעית החברה מנוצלים ומחוסרי כוח.

* ההמונים בטוניסיה זכו בניצחון מהיר יחסית, אולם הם לומדים עתה כי מפלגות השלטון האסלאמיסטיות החדשות

אותם היא מדכאת ואת אדמותיהם ורכושם היא גוזלת במשך עשרות שנים.

האסטרטגיה המהפכנית עבור מעמד הפועלים והעניים

הכוחות הלאומניים והאיסלאמיסטיים באזור לא ישליכו את הקפיטליזם. הקשרים שלהם לבורגנות ולאימפריאליזם יצרו אצלן אינטרס חומרי בשמירה על השיטה. למרות הרטוריקה הרדיקאלית שלהן, האסטרטגיה שלהן היא לנסות וללחוץ על האימפריאליסטים לקבל אותם ולאפשר להם להנות מחלק מהרווחים, תמורת הסיוע שלהן לשימור המדינות הקפיטליסטיות הקיימות. כפי שמרקס כתב: "אין לפועלים מה להפסיד מלבד את כבליהם ויש להם מה להרוויח על ידי התאחדות המתגברת על החלוקה הדתית והלאומית." הדחף של מעמד הפועלים הוא ליצירת חברה אלטרנטיבית לחברה הקיימת דבר שהאיסלאמיסטים לא מסוגלים לעשות.

אולם כפי שההתקוממויות בטוניסיה ובמצרים הוכיחו, מעמד הפועלים אינו מסוגל לנצח ללא הנהגה מהפכנית המוכנה להראות את הדרך לכיבוש השלטון. התפקיד החשוב ביותר שניצב לפני מהפכנים הוא לסייע לבנות מפלגות פועלים מהשכבה המפותחת ביותר מבחינה פוליטית של מעמד הפועלים והמוכנה להשליך את הקפיטליזם בדרך של מהפכות סוציאליסטיות ויצירתן של מדינות פועלים.

מהפכה זו תקים פדרציה סוציאליסטית של המזרח התיכון, הנשלטת על ידי מעמד הפועלים והעניים והכוללת מדינת פועלים פלסטינית מהים ועד הנהר. האופי הלאומי של מדינה זו יהיה פלסטיני, לא רק משום שעם שיבת הפליטים הפלסטינים יהפכו מחדש לרוב בארץ, אלא משום שההמונים הפלסטינים יהיו בחלק הקדמי ביותר של המאבק המהפכני של מעמד הפועלים הערבי. בישראל, הידיעה כי המדינה הציונית שומרת על הפריבילגיות הכלכליות והטריטוריאליות של הישראלים על חשבון המוני העם הפלסטיני משחיתה את ההכרה של יהודים ישראלים רבים כולל העניים שבהם. תהיה זו שגיאה עבור מרקסיסטים לחשוב כי מעמד הפועלים בישראל יתקומם על המדינה הבורגנית כמו בכל ארץ אחרת. אולם ניתן לזכות לפחות בחלק מהיהודים ישראלים שיתמכו במאבק המהפכני של ההמונים הערבים.

אנו מבינים כי העמקת המשבר הקפיטליסטי העולמי, פותח שער של הזדמנויות לקדם את התמיכה במאבק לשחרור של העם הפלסטיני. בעוד התפקיד החשוב ביותר הוא המאבק למען חידוש המאבק הפלסטיני למימוש זכויותיו, הריי השתתפות במחאה כנגד חוסר הצדק שגם אחרים סובלים בישראל כנשים, פליטים, יהודים אתיופים, יכולה ליצור בני ברית חדשים למאבק הפלסטיני. המאבק של עיר האוהלים בשנה שעברה כנגד יוקר הדיור הראה עד כמה למעמד הביניים היהודי אין כל הזדהות עם סבל העם הפלסטיני. גם מאבק הנשים בישראל כנגד הדרת נשים, אלימות, אונס והטרדות מיניות לא הראה שום סולידריות עם המאבק הפלסטיני. למרות זאת דווקא תמיכה פלסטינית בסבל השכבות המדוכאות בקרב היהודים, יכולה להביא בעתיד בני ברית חדשים ולפעור סדקים בחברה הישראלית כנגד המדינה הציונית. אנו בליגה הסוציאליסטית האינטרנציונליסטית מקווים למצוא הזדמנויות להשתתף במאבקים מאורגנים כנגד הדיכוי הציוני. אנו מעודדים את כל בעלי ההכרה המעמדית המפותחת, להתקשר עמנו על מנת לדון ברעיונות המרקסיסטיים לבניית הנהגה מהפכנית שתוליך את ההמונים לניצחון.

התערבות אימפריאליסטית צבאית תביא להחלפת משטר עריצות אחד באחר ותאפשר התערבויות אימפריאליסטיות נוספות בארצות שכנות. המאבק המשותף כנגד כוחות הדיכוי של אסד דורש ביתר שאת ביקורת כנגד כל הכוחות הפרו-קפיטליסטים. מתחילת המאבק בסוריה כוחות בורגניים רפורמיסטיים חילוניים ואסלאמיסטיים שולטים בתנועה. במיוחד יש לבקר את ההשפעה של כוחות אסלאמיסטיים ריאקציונריים המלבים את המאבקים הכיתתיים לא פחות ממשטר אסד. במאבק למען הדמוקרטיה, מהפכנים מגוננים בכל כוחם על זכויות של מיעוטים, כאשר באותו זמן הם פועלים על מנת לגייס את ההמונים למאבק של מעמד הפועלים לכיבוש השלטון. אנו עושים זאת על ידי העלאת תביעות המקדמות את הניצחון המהפכני של מעמד הפועלים והעניים.

אנו מודעים היטב לתפקיד הריאקציונרי הקונטר-מהפכני שממלאות המונארכיות של המפרץ ובמיוחד של ערב הסעודית, והאיחוד האמירויות, אשר שלחו צבא לבחריין על מנת להציל את המונרכיה של המיעוט הסוני כנגד התקוממות הרוב השיעי. מונארכיות אלו הן בנות הברית הקרובות ביותר למדינה הציונית והן יחד עם קטאר מממנות את המפלגות המוסלמיות בטוניסיה ובמצרים במטרה לייצב את הקפיטליזם במדינות אלו, בעוד הן תומכות בהתערבות צבאית של האימפריאליזם בלב ובסוריה.

התפקיד של ישראל והמהפכה הפלסטינית

ההמונים הפלסטינים ניצבים בפני אותן בעיות. למדינה הציונית עדיפות צבאית והיא מוכיחה שוב ושוב כי היא מוכנה לבצע מעשי טבח כדי לשמור על כוחה. מבלי להפחית באחריות של הציונים לסבל הפלסטיני, אסור להתעלם מתרומתם של המנהיגים הבורגניים ליצירת מצב זה. ההתקוממויות הוכיחו לישראל כי אין היא יכולה להישען על משתפי הפעולה הישנים כדי להיות הכוח הדומיננטי באזור. בידודה שהולך וגובר מוליך אותה להחרף את התקפותיה על הפלסטינים ולאיים על איראן. אספקט חשוב של מדיניות ישראל וארצות הברית הנו הדרשה מאיראן שתפסיק לפתח את הפרויקט האטומי באמצעות סנקציות על ההמונים האיראנים תוך איום בהתערבות צבאית. בעוד אנו מתנגדים למשטר הקפיטליסטי הריאקציונרי באיראן, אנו גם מתנגדים להתערבות האימפריאליסטית של ישראל וארצות הברית, לסנקציות ולאיומים במלחמה. רק להמונים באיראן הזכות להחליט איזה סוג של משטר הם רוצים.

באותו זמן בשטחים שישראל כבשה ב-1967 הרשות הפלסטינית המושחתת פועלת כזרוע של ישראל במשך שנים. בעוד היא משחקת במשחק של הקמת מדינה דמיונית פלסטינית לצד ישראל, ישראל ממשיכה לגנוב את האדמות. כבר בפברואר שנה שעברה הרשות הפלסטינית השתמשה בכוח המשטרה על מנת לשבור בכוח הפגנות סולידריות עם מאבק ההמונים במדינות ערב. ממשלת החמאס נוהגת באופן דומה בעזה בעוד היא מאותתת לארצות הברית ולישראל על נכונותה להגיע להסדר עמן תמורת הכרתן בשליטה של החמאס בעזה. בעוד ההנהגות של הרשות ושל חמאס עסוקות בדיכוי המוני הפלסטינים, זכינו לניצחון קטן אך משמעותי כאשר ישראל נאלצה להורות לשחרר את חאדר עדנאן מגנין, אותו היא מחזיקה במעצר מנהלי ללא משפט. לאחר שהפרטים על שבית הרעב שלו שערכה 40 יום התפרסמו ברחבי העולם, ישראל הודיעה כי תשחרר אותו בתום תקופת המעצר האחרונה של 60 יום. אנו מצטרפים לתביעת ההמונים לשחרר את כל האסירים הפוליטיים הפלסטינים למדינת ישראל, לה הרבה דם על הידיים, ואין כל סמכות מוסרית לשפוט את הפלסטינים